

Názov výstavy: **DREAMLAND**

Umelkyňa: [Lubica Mildeová](#)

Kurátor: [Jan Kostaa](#)

Organizátor: [A7 Gallery](#), Banská Bystrica

Výstavu z verejných zdrojov podporil [Fond na podporu umenia](#)

Vernisáž: 17.10.2020 o 18.00 (ONLINE na [FB fan page](#))

Trvanie výstavy: do 8.11.2020

Žijeme v pravouhlom prostredí. Ráno vstávame z pravouhlých postelí a matracov v našich pravouhlých domoch alebo bytoch, postavených na pravouhlých pôdorysoch. Okná, dvere, škridle, stoly, televízory, kachličky, chladničky, parkety, koberce, telefóny, závesy, žalúzie, knihy, police, notebooky, tablety, doklady, peňaženky, papierové peniaze, papiere do tlačiarň, vankúše, deky, fotky, maľby a kresby na stenách. Veľkú časť našej každodennosti vypĺňa priateľské spolunažívanie so spotrebnými pravouhlými predmetmi, navrhnutými k úžitku a funkčnosti. Vznikajú na montážnych linkách. Aj keď to nie sú silné srdcervúce životné príbehy, mám vždy na pamäti, že sa rodia v hlavách jednotlivcov.

Osobne cítim, že veľký podiel na mojej inklinácii k ručnej produkcii a fyzickej aktivite rôzneho charakteru, má práve osobitý typ nostalgie, luhovaný v živote s utilitárnymi produktmi. Táto skúsenosť je prenosná, poznáme ju viacerí. Ak je niečo práčne vyrobené ľudskými rukami, prináša to istý druh zvýšenej pozornosti. Tá sa násobí, ak je nám celkový dizajn veci esteticky pochuti. Žasneme nad hyperrealistickou maľbou alebo takmer dokonale rovnou linkou ručne vytetovanou šikovným tatárom. To, že majú všetky listy knihy dokonale rovné hrany a zvierajú presne 90 stupňové uhly je pre nás nudná informácia.

Každopádne, tak ako mi už dávno nepripadá divné to obrovské množstvo predmetov vyskladaných z obdĺžnikov rôznych rozmerov, nečudujem sa, vďaka svojej umeleckej praxi, ani obsahu výstavných

priestorov zaoberajúcich sa súčasným vizuálnym umením. Pestujem určitý hodnotiaci rámec (nie je štvorstranný), ktorý mi škola a profesné prostredie dožičili, a ktoré ma neustále ovplyvňuje. Doňho mi pri návšteve výstav videné zapadne, niekedy ťažšie, väčšinou bezproblémovo. To, čo v pravouhlých galériách, festivaloch umenia alebo artfairloch vidím, ma niekedy dokáže prekvapiť svojím obsahom, nie však formou. A to ani v takom prípade, že nie som vopred informovaný, na čo sa to vlastne idem pozrieť. Veď je to predsa vždy zrejme a očividné, že je to súčasné umenie, aj keď je to niekedy divné, pozoruhodné alebo rozporuplné. Ak som aj niekedy na pochybách, uistím sa faktom, že predsa stojím v galérii súčasného umenia. Mám na to všetko tréning.

Lubica Mildeová mi môj rámec narúša. Svojou rukodielnou, autentickou produkciou, prevažne priestor okupujúcich predmetov a objektov, prináša zmätok a rozporuplnosť do ustálených vôd vnímania umeleckej tvorby. S jej vizualitou sa už lopotne pasovala nejedna erudovaná persóna odbornej obce. Mildeová prináša zhuk uncool dizajnu, pracuje s lacnými materiálmi, dekoruje gýčovou bižutériou a vedie hraví dialóg s chronicky populárnymi produktmi každodennej potreby a ponuky. Vedome a cielene koketuje s dizajnérskou praxou a dizajnom samotným, ktorý aj študovala na STU a VŠVU.

Moje očakávania, či už vedomé alebo podvedomé, toho čo uvidím a zažijem vo výstavnom galerijnom priestore počas vnímania jej umeleckej práce, dostávajú facky, pohlavky a neustále provokatívne šťuchnutia medzi rebrá. Môžem vidieť dielciu, manuálnu, zručnú prácu. Tušiť obetovaný čas. Vnímať hru tvaru a svetla. Nechávam sa unášať predstavou, že Lubica Mildeová je svetoznáma a žiadaná výtvarníčka, ktorej dielo je dobré mať vo svojej zbierke. To ma pri pohľade na expozíciu privádza k jednoduchým, ale zásadným otázkam. Čo z toho zhuku je samostatné dielo? Odkiaľ kam sa meria rozmer diela? Prečo sa mi to páči?

Práca s divákom ako s užívateľom, hra s customizáciou objektu, či už výtvarného alebo komerčného, nie je samozrejme vo výtvarnom umení ničím novým a prelomovým. Výstava Dreamland v A7 Gallery nie je v kontexte slovenskej scény zásadná a ani nebolo jej zámerom ašpirovať na výtvarnú inovatívnosť alebo inú výnimočnosť. To čím je tento výstavný projekt unikátny je jeho autentická a čudná energia, vo všetkých pozitívnych významoch čo tieto definície môžu priniesť. Byť divný a čudný znamená byť unikát. Pristavením sa pri unikáte a komunikovať s ním, počúvať a analyzovať je jednou z úloh aj ponúk umenia. Pretože nie je podstatné či žijeme v pravouhlom priemyselnom alebo organickom atypickom prostredí, dôležité je vedieť, či dokážeme komunikovať naprieč oboma.

Jan Kostaa